

Laudáció

Állok egy kép előtt, három csodálatos színésznő, de sehol a volt évfolyam-társuk. Igaz, csak két évig jártak együtt, azután hősről elment bányászni. Ha marad, ma nem lennénk itt, legalábbis nem azonos okból. Nem olvashattuk volna egy ÉLET/PÁLYA kincseit, feledhetetlen sorok halmazát.

A színművészeti és a bányász után lett a Magyar Rádió munkatársa. Táskarádiózik, amikor hallja, visszaélnék a nevével. Elhagyja a rádiót, s a „következő sarkon” a Népsport munkatársa lesz. 1971-et írunk. Szakíró, a vívás és az ökölvívás „tudora”, rovatvezető-helyettes, később főmunkatárs, egészen 1988-ig.

A Mai Nap, az Új Magyarország a következő állomások, s a sport mellett természetesen az újságírás valamennyi szakterületének feldolgozója, írója, tudója.

Becenevei - Rózsalovag, Lord – nem véletlenek, mindig elegáns, nemcsak külsőleg, írásaiban is.

A „szemétből mentett emlékek” kapcsán mondta egyszer: „nem engedhetem meg magamnak a pontatlanságot”, s ezt betartja minden áron. Ha aztán egyik könyvének „vívódó hőse”, a későbbiekben ugyanarról a „tényről” másként nyilatkozik, az az illetőt minősíti.

Szerencsére a mai napig ír. Jóllehet idén tölti be a nyolcvanát, de vallja: „A nyugdíjba vonulás nem visszavonulás valamitől, hanem visszavonulás valamihez.” Volt, hogy nyugdíjba ment, de vissza soha nem vonult.

Keresi az időszerű témákat, s foglalkozik velük. Halottak napján – rádiós volt! – azzal, hogy az „elmenőknek” először a hangját felejtjük el, gesztusaikat csak sokkal később, szerencsére. A Stadion-avató kapcsán a Himnusszal. Nem, nem a politikai felhangokat kiváltó „népszínművel”, még csak nem is a számunkra oly kedves magyarral, hanem a vendégcsapat, Uruguay nemzeti imájával, merthogy annak szerzője honfitársunk volt. Debály Ferenc Józsefnek hívták.

Apropó: a – szerintem – valaha volt legjobb magyar futballista, Bozsik József 100. válogatottsága alkalmával is Uruguay volt az ellenfél a Népstadionban, s akkor is hallhattuk ezt a művet Budapesten. Bozsik Cucu volt egyik könyvének a hőse. Csak sporttémában írt több mint egy tucatot – Zsivótzky Gyuláról, Kulcsár Győzőről, Papp Laciról, Kamuti Jenőről, Sebes Gusztávról, s így az emlékezetes 1954-es labdarúgó világbajnokságról -, s 1989-től egyéb témákról – múltunkról, nagyjainkról, újkori történelmünkről, feltárt emlékeinkről -, úgy hiszem gazdag életműve egy hosszabb elemzés tárgya lehetne. Valamennyi műfajban alkot, alkotott. Volt hírszerkesztő, interjúzott, riportozott, írt glosszát, jegyzetet, tárcát, kommentárt, kritikát, recenziót mások munkáihoz. Mintegy negyedszáz könyv szerzője, szerzőtársa.

Úgy gondolom, megérdemli, hogy Aranytollas újságírónak vallhassa magát KŐ ANDRÁS.

(HJ)